

LUŠTĚNINY

61

Úvodník

Na vědomost všem se dává,
že u konce druhý trimestr jest,
všichni volejte sláva,
neb dopsán je poslední trimtest.

Všude už zelená se tráva,
místy najdeme i jemné chuti chřest,
však nálada naše psavá
nutí nás o období chladu a sněhu řeči vést.

Kdo však spíš na zub by cos chtěl,
k Luštěninám by hemenex si přál,
pro toho bych tu něco měl.

Snad v uších dobře sonet zněl,
snad v tobě oheň citů vzplál,
snad Úvodník stane se jedním z velkých děl.
(můžete otočit stránku a číst dál)

- Philippe Milichon, šéfredaktor lyrického oddělení

Časopis Luštěniny vzniká za podpory
statutárního města Liberec.

Obsah

Vánoční turnaj	3
Vánočnění	3-4
Lyžařský kurz	5
Fanda	6
Nanečisto	7
Výlet do Štrasburku	7-9
Perličky	9-10
Konečník	10-11

+ příloha HAM'N'EGGS

Občasník Podještědského gymnázia č. 61

Cena: 10 Kč

Šéfredaktor:
Filip Milichovský

Redakce:
Tereza Csibová
Arian Ebrahimi
Kristýna Glasová
František Kulič
Ama Péčová

Do tohoto čísla přispěli:
Jakub Netrh
Anna Táborská
prof. Marek Blecha
Ester Malenová
Jiří Valtr

Jazyková korektura:
prof. Radka Pašková

Sazba a grafika:
Veronika Vohlídková

Vánoční turnaj

Už tradičně se ve čtvrtek před vánočními prázdninami konal Vánoční turnaj. I přesto, že nejsem zrovna sportovně založená, mohu upřímně prohlásit, že jsem si to i letos již potřetí užila. Protože jsem na nižším gymnáziu, znamenalo to pro mě, že budu hrát vybíjenou, jak už je od primy do kvarty zvykem. Samozřejmě na vyšší gymnázium se nezapomíná, ti si předvánoční čtvrtek užili s volejbalem. K tomu vám nic moc nepovím, protože když jsem zrovna nebyla na hřišti zapálená do hry, pobíhala jsem po tělocvičně a hledala mikinu, láhev s pitím nebo své zmatené spoluhráče. Samozřejmě všechno bylo jinak zcela srozumitelné - alespoň do té doby, než se ze Sekundy A a Sekundy B stal jen tým Sekunda B a z Primy A a z Primy B se stala Prima A (přitom Tercie B, zůstala Tercií B a Tercie A zase zůstala Tercií A a v kvartě to bylo také tak), což znamenalo, že Tercie B a Kvarta B bude hrát jen proti Sekundě B a ne proti Primě A, no a že Tercie A – tam jsem byla já – a Kvarta A bude hrát jen proti Primě A a ne proti Sekundě B. Říkám, že vše jinak bylo srozumitelné.

Do finále se nakonec dostal obávaný tým Kvarty B proti našemu týmu – Tercie A. Mysleli jsme si, že nás kvarta všechny vybijí dřívě, než si stačíme přehodit, ale nakonec jsme překvapili sami sebe tím, jak dlouho jsme se drželi ve hře. A první místo i s dortem pro vítěze nakonec vybojovala Kvarta A.

Tak myslím, že i letos jsme do toho dali všichni všechno, protože soutěživá sportovní atmosféra ovládla celou

tělocvičnu. Snad se příští rok můj tým konečně dostane dál a budeme stát na pomyslném stupínku vítězů. Každopádně kdyby nevyšel stupínek vítězů, bohatě se spokojím s tím, když si všichni užijeme vybíjenou tak jako letos!

- Ama Péčová

Vánočnění 2014

Milí čtenáři, rok se s rokem sešel a opět se setkáváme u článku, jehož posláním je ohlédnout se zpět k posledním prosincovým dnům a vnést do přicházejícího jara kapku vánoční atmosféry! Jak se zdá, stala se tato ohlédnutí mou malou osobní tradicí, neboť už po několik let se článku shrnujícímu poslední Vánočnění neujal nikdo jiný. Jelikož jsem letos s tím, že budu o pár měsíců později tvořit tuto stručnou reportáž, počítala, rozhodla jsem se rozšířit své obzory a navštívit více vánočních stanovišť (abych vám přiblížila i jiné aktivity než pitvu kapra).

Celý vánoční program, konající se dne 19. prosince 2014, byl, jako již každoročně, zahájen zpíváním na schodech. Tedy na schodech, nad nimi i pod nimi; kvinta, naše třída, se mačkala na zeď hned vedle skupiny profesorů, což nám nebránilo ve zpěvu latinské koledy 'Portamus novas res' (jež se v druhé části změnila v českou verzi, Nesem vám noviny) z plna hrdla. Každá třída zazpívala a hudebně doprovodila svou koledu – objevili se kytaristi, flétnisti i hráči na xylofon – a nakonec jsme si poslechli i spirituál Bim Bam, jež nacvičili profesoři.

Po krátkém vánočním proslovu paní ředitelky jsme se rozutekli do učeben, jež tohoto slavnostního dne nesloužily k výuce, ale hostily všemožné aktivity přímo či nepřímo spojené s vánočními svátky.

Mé kroky tentokrát zaměřily do společenskovední učebny, kde se konala ochutnávka španělského turrónu (tato sladkost byla i letos přítomna v tvrdé i karamelové verzi, což bylo velice příjemné). Následovně jsem navštívila pitvu kapra – neboť tato podívaná se během pěti let na naší škole stala již součástí mých Vánoc – přičemž jsem se před hlavní nástěnkou střetla s nelehkou volbou, jež spočívala v posuzování několika hezkých kousků cukroví a rozdávání hlasů. Nutno podotknout, že jednu ze soutěžících cukrovinek jsem přehlédla s tím, že se jedná o stolní dekoraci (čímž bych chtěla složit poklonu všem, kteří někdy vyrobili nějaké cukroví).

Nakonec jsem opustila přírodovědnou učebnu i rozpitvané kapra bez hlavy a nahlédla do laboratoře, kde, stejně jako o minulých Vánocích, probíhalo míchání chemických limonád a veselé fyzikální pokusy. Poté, jelikož mi už nezbývalo příliš času do slavnostního zcvrknutí domina, jsem zamířila do jazykovky, abych si zahrála jednu (poněkud nevyrovnanou) partii pexesa s obrázky Simpsonových a pozorovala spolužáky hrající Jengu. Po tomto zážitku s deskovými hrami jsem vystoupala schody do druhého patra, neboť bych velice nerada přišla o domino; ve zbývajících několika minutách jsem se ještě zastavila u slečny psychologičky Hanky, kde jsem dostala papírek s poselstvím do nového roku (tak proto ten záhadný název PoDoNoRo!). Také jsem po očku nahlédla

do hudebny, jíž se tentokrát ujal Klub absolventů Podještědského gymnázia s programem spočívajícím ve focení studentů s všemožnými rekvizitami.

Po chvilce již přišlo na řadu tradiční domino, jež letos, obohaceno o knížky, dosáhlo opět úctyhodné délky a bez něhož by si asi většina z nás ani neuměla Vánočnění představit. Jak již bývá ve zvyku, každý rok patří slavnostní cvrnk do první kostičky nějaké výjimečné osobě a letos se jí stala paní profesorka Mocová (spolu se svým miminkem). No a poté se program přesunul do jednotlivých tříd, kde školní Vánoce pokračovaly v podobě třídních besídek; v našem případě tedy kolujících cukrovinek, rozdávání dárků, jež byly v některých případech opravdu fascinující, a závěrečného rovnání lavic a židlí. A Vánočnění skončilo.

Ale není proč smutnit! Vždyť je březen a za necelých devět měsíců zde máme opět Vánoce! Přeji vám všem příjemné a úspěšné čekání na tyto veselé svátky.

- Tereza Csibová

Lyžařský kurz v sekundě

Že lyžařský kurz pro sekundu probíhá v Krkonoších, je všeobecně známo. Že jeho náplní bývá technika zatáčení na sjezdovkách a technika odrazu na běžkách, si bystří domyslí a poučení dohledají na webu školy. Že k úspěšnému dokončení kurzu je potřeba prodělat přednášky na téma bezpečnost na horách, první pomoc, výstroj a výzbroj atp., si zvědavý student najde tamtéž. Že si ale na horách užijeme spoustu zábavy, už tak zřejmé být nemusí. Pravda, vyučující se vždy úzkostlivě snaží naaranžovat všechny fotografie z kurzu tak, aby vypadaly jako reklama na dovolenou v Zell am See a za zhoršených povětrnostních podmínek foťák ani nevytahují. Nicméně z žádných výstupů z lyžařského kurzu už nevyplývá, jakou prču zažijí studenti na povinných přednáškách a jaké perly naši gymnazisté pod Ještědem vyprodukují v závěrečném testu nabytých znalostí. To vše proto, aby nepokazili tu všeobjímající srandu, která na lyžařáku pokaždé panuje. Letos se podělili i s vámi.

Podle letošních sekundánů jsou v následujícím testu možné všechny odpovědi. Buďte méně liberální a vyberte tu jedinou správnou.

1. První lyžařský závod na našem území se uskutečnil
  - a. v Benátkách nad Jizerou v r. 1744
  - b. na Kozinci v Jilemnici v r. 1893
  - c. v Jilemnici nad kožnicemi v r. 1896
  - d. v roce 1986
  - e. v Jilemnici nad Kozinci v r. 1893

2. První lyže do Čech přivezl
  - a. Jindřich Rössler Ořechovský (příjmení odvozeno od materiálu prvních lyží)
  - b. Hrabě Harachov
  - c. Josef Rössler Vrašský
  - d. Josef Rössler Ořovský

3. Od Moravské boudy za jasného počasí vidíme
  - a. Zlaté návrší, Kozí hřbety, Medvědin, Malý Šišák
  - b. Zlaté návrší, Medvědí, Malého Šišáka
  - c. Kozí Vrch, Medvědin
  - d. Nedvědin, Kozí hřbety, Zlaté návrší
  - e. medvědin, malý šišák, zlatý hrb
  - f. Zlatá zteska, Medvědin, Kozí hřbety

4. Tradiční směrové značky v Krkonoších se nazývají
  - a. slepé značky
  - b. němé značky
  - c. označovatele

5. Omrzliny 3. stupně se projevují
  - a. umrznutím a narkózou
  - b. puchýři a poté upadnutím
  - c. zčernáním a odumřením(správné odpovědi: 1b, 2d, 3a, 4b, 5c)

Jazykový koutek
Označte a opravte chyby v následujících větách a výrazech.

1. Bonusi
2. Stoupací vosk mažeme do mazací komori.
3. Do lyžařské výzbroje patří bríle.
4. Polývání vlažnou vodou pomáhá při omrzlinách.
5. Při omrzlinách 2. stupně se tvoří puchýře/puchíře.
6. Zčervenalá místa omíváme vlažnou vodou.

- Skol! Marek Blecha

Fanda

Ať už se tomu podvědomě bráním, jak chci, jakousi záhadou jsem se dostala až do septimy. Když jsem v primě potkávala na chodbách zástupce vyšších ročníků, připadalo mi neskutečné, že bych se jednou také jedním takovým stala. Teď už si BiPo pamatuji jen matně, publicistický týden jsem vytěsnila, tanečními protančila a éra projektů je nenávratně za mnou. Co mi ale zbylo, je hrůzostrašná vidina autoškoly, maturitních prací a maturity samotné. A někde mezi tím se pohybuje soutěž Fanda. Co to vlastně je? Pokud jste v primě až kvartě, je to cosi, co se vás netýká a pravděpodobně vám to zajistí kratší rozvrh. Jste-li v kvintě a sextě, znamená to pro vás odpoledne, které strávíte posloucháním vynervovaných přednášejících o tématu pro vás většinou nezáživném, kdy vás profesori okřiknou při každé vcelku milé (i když rýpavé) poznámce směrem k sousedovi. Ale pro septimány to je něco jiného.

Ve chvíli, kdy jsou projekty odevzdány a posléze obhájeny a ohodnoceny, myslíte si, že je vše za vámi, že už můžete zapomenout všechna data, cizí slova, o jejichž existenci jste nikdy neslyšeli, a všechny ostatní náležitosti. A když to uděláte, následuje období, kdy je všechno zdánlivě v pořádku, nikdo se vás neptá, co jsou deskvamace, nebo jaký typ turbín je použit na přehradě Tři soutěsky. Ve chvíli naprostého blaha pak váš třídní položí dotaz: „Kdo se chce přihlásit na Fandu?“ a vy v jakémsi záchvatu pracovitosti řeknete: „JÁ!“ (Moje motivy byly ještě trochu jiné, už tři měsíce jsem mučila své přátele povídáním o ebole, která jim bohužel nepřípadala tak fascinující jako mně, a vyhlídka místnosti plné lidí, kteří mě musí dvacet minut poslouchat, mi připadala

neodolatelná - tak mě napadá, jestli bych se neměla stát učitelkou.)

A najednou máte zase plno práce. Napsat prezentaci, rozmazané přílohy ze svého projektu nahradit ostrými a poutavými, připravit si text tak, aby nebylo trapné ticho a zároveň aby nebyl přeučtený a plný odborných pojmů, kterými se po hodinách a hodinách práce oháníte, jako by se nechumelilo, prostě přeložit je do jejich nudnějších, ale pro publikum přijatelnějších verzí.

Den, kdy musíte předstoupit před váženou porotu, přijde rychleji, než tušíte. Stojíte, posluchačstvo před vámi a projektor za vámi a periferním viděním fixujete tři dámy, jež nasadily poker face kvalitativně ne nepodobný tomu, co s oblibou dělá Daniel Craig.

Ať máte železné nervy nebo ne, téma si vás najde a zakousne se vám do krku, když to nejméně čekáte. A jak už to tak bývá, u mě se projevila tím nejabsurdnějším způsobem. Téma tak vážné (ebola), jsem podala se smyslem pro humor sobě vlastním, jímž oplývám převážně v takovýchto situacích. I když jsem nejspíš díky tomu nevyhrála, nikdo mi už nevezme vzpomínku na třídu, které jsem po detailním popisu průběhu nemoci oznámila, že jim něco ukážu. Tolik zděšených či znechucených výrazů najednou jsem ještě neviděla. Asi místo člověka v ochranném obleku očekávali krev chrlícího černouška. Po prezentacích vaše práce končí. Už je to v rukou poroty. Při vyhlášení už se jen smějete- a je jedno, jestli jste vítěz, nebo poražený- jste totiž opilí vědomostmi, jež po měsících soužití opouštějí vaši hlavu se slovy: „Nashle u ročníkovek, ty trubko!“

- Kristýna Glasová

NaNečisto

aneb když se srazíte s umělci

Patřit do Stopy znamená mnoho věcí - minimálně jednou ročně vás má celá škola za blázna, můžete o sobě hrdě prohlašovat, že jste umělec a setkáte se s „Pravými“ umělci. Zsvěcení vědí o festivalech, na které soubory jako je ten náš s oblibou jezdí, aby se předvedly a nechaly zkritizovat. Ještě zsvěcenější vědí, že jedním z nejoblíbenějších festivalů je liberecký a nese jméno NaNečisto. Letos bohužel nebyly kostky osudu na naší straně a Stopa se této přehlídky neúčastnila, lépe řečeno nehrála jako ostatní soubory.

Zato jsme se vrhli pod povrch. Dopoledne někteří z nás trávili na seminářích. Ten můj, Fyzické básnictví s panem Vášou, by dostal do kolen každého. Málokdy se dostanu do situace, při níž ležím na podlaze a pěti jakousi chytlavou melodií, nebo chodím se skupinou sobě podobných bláznů po městě, recitujíc text připomínající vyvolávání ďábla. (Ještě dnes mám problém projít náměstím bez začervenaní.) Co mi ale tenhle festival dal, není v hereckých dovednostech, jak by se mohlo zdát. Když mi týden před začátkem volalo jakési číslo patnáctkrát denně, rozhodla jsem se ho zvednout. Nabídli mi práci, a ačkoli nabídka nebyla příliš lukrativní (jednalo se o neplacenou pozici), ten samý pud, jež mě přihlásil na Fandu, mě donutil ji přijmout. A tak jsem se na čtyři dny stala Novinářkou. Mým úkolem bylo dělat rozhovory s účinkujícími do Zpravodaje (denní plátek NaNečista), který měl letos podobu blogu.

Naneštěstí, ať dělám, co dělám, jisté aspekty bohémského života mi unikají. Tak například najít šéfredaktora mi trvalo asi

hodinu a půl a nachodila jsem odhadem sto kilometrů. Nakonec našel on mě. Nevím, jestli to je běžné, nebo to byla náhoda, ale pokaždé, když jsem někomu ten týden volala, telefon zvedl kdosi, koho jsem sháněla před dvěma hodinami. Po čase jsem komunikaci vzdala a se členy redakce jsem mluvila jen při srážce ve dveřích.

Ani rozhovory se soubory nebyly žádný med, někteří herci měli slzy v očích ze zkaženého představení, jiné přemohly vyplavené endorfiny. Ke konci jsem ale byla schopná vyzpovídat i židli. Spánek byl jako nepotřebný odložen na dobu neurčitou a někdy kolem třetího dne jsem se slzami v očích vzpomínala na hodiny ve škole, které jsem kvůli festivalu opustila.

Ze svého působení na NaNečistu jsem si odnesla změnu v pohledu na umění (hipsterství je nakažlivé), závislost na kofeinu a vědomí, že otázka: Proč? je jistá cesta do záhuby.

- Kristýna Glasová

Evropská unie - Štrasburk

Evropská unie, Štrasburk, sexta, pár odvážných oktávánů a 56 hodin v duchu historie, německé kuchyně a evropského politického dění. Tak by se dala několika slovy popsat výprava, kterou výše zmínění za profesorského doprovodu absolvovali od pozdního večera 8. do jitřních hodin 11. března. Historie této výpravy ale sahá hluboko do předešlého roku.

Možná znáte Jana Zahradila (tedy asi byste měli, když nás zastupuje v Evropském parlamentu), který minulý rok navštívil Podještědské gymnázium a vedl zde

besedu na téma Evropské unie. Nezáživné? Ale právě on nám nabídl plně financovanou cestu do Štrasburku za evropské peníze. To se jen těžko odmítá, a tak jsme souhlasili a v rámci vidiny nezapomenutelného zážitku jsme se vydali vstříc místům, kde vám je k domluvě i pět jazyků málo.

A tak stojím a třesu se zimou před školní budovou. V mdlém světle pouliční lampy mi jdou od úst obláčky páry, které se záhy rozplývají ve vzduchu; a zdaleka nejsem sám. Mnozí z účastníků zájezdu si na dlouhou noční cestu autobusem oblékli pouze tenké tepláky, aby se jim dobře spalo, a zbytek oblečení mají ve skromných taškách spočívajících u nohou. Je čtvrt na jedenáct a autobus nikde. Na požádání předkládám jako všichni ostatní kartičku pojišťovny, jejíž údaje jsou ve tmě jen těžko čitelné. „Nevadí, hlavně, že ji máte,“ ozývá se z bundy, ve které matně tuším profesorku Rygálovou.

Je tma a v autobusu konečně ticho. Od chvíle, kdy jsme přešli hranice s Německem, uběhla necelá hodina času, a i mně se začínají pomalu klížit oči. Poslední zastávka byla v ještě v Čechách a od té doby stihla usnout i moje jinak velmi hovorná spolužačka. Víčka padají, i tak se mi ale nedaří usnout. Pozoruji zelené palubní hodiny až do doby, než se nad obzorem objeví první ranní paprsky. Dnes bude hezky.

Mlha se válí na polích okolo silnice a my se jí se značně rozlámanými těly brodíme k nejbližšímu odbytišti kávy na dálničním odpočívadle. Všichni se těšíme na slíbenou snídani v hotelu, který je už jen 40 kilometrů daleko. Nachází se v satelitním městečku nedaleko Štrasburku a je se svými nástěnnými malbami vskutku příjemným překvapením. V našem pokoji je

vyobrazeno letadlo. Jen co se ubytujeme a nasnídáme, už sedíme v autobusu a míříme směr dobrodružství.

Vedle Bruselu je Štrasburk druhé město, kde pravidelně zasedá Evropský parlament. Žije to zde dvanáctkrát do roka, neboť přesně tolikrát se sem každý rok přestěhuje celý Brusel, což Evropskou unii stojí ne méně než 200 miliónů eur ročně. Není tedy divu, že v Evropském parlamentu existuje menšinová skupina poslanců, kteří podporují myšlenku úplného opuštění štrasburského sídla - mezi ně patří i náš mecenáš Jan Zahradil.

Podle přesného časového harmonogramu se s ním máme sejít okolo sedmé hodiny večerní v tradiční německé restauraci, o které zde ve francouzském pohraničí není nouze. Není ale kam spěchat, neboť před sebou máme ještě celý den. Již v hotelu se naše výprava rozrostla o člověka, který pracuje přímo pro poslance Zahradila. A vzhledem k tomu, že si nepamatuji jeho jméno, říkáme mu třeba průvodce. Právě on se o nás celý den bude starat a hned na začátek s námi míří do překrásné gotické katedrály z roku 1015. Tato tisíc let stará dáma je nejvyšším bodem ve městě a my se vydáváme po komplexu úzkých točitých schodišť na její vrcholek, kde se nám otevírá pohled na celý Štrasburk tak, že ho máme jako na dlani. V dálce se tyčí v médiích často zobrazovaná budova Evropského parlamentu. Je hezky.

Po několika zdařilých panoramatických fotografiích, doplněných usměvavými obličejí, se spouštíme dolů a míříme k pobřeží, kde na nás na vodě čeká loď ve tvaru skleníku. Slunce praží do proskleného stropu a my se sluchátky na uších brázdíme koryto kanálu Ill. Projížďka okořeněná dvěma zdymadly trvá asi hodinu a my se již

všichni těšíme na slíbených 20 euro, která nám mají být přidělena na individuální oběd. Se slovy „Sraz ve 13:00 a ani o minutu dýl!“ jsme vypuštěni do víru velkoměsta a všichni přemýšlíme, kam zajít. Nakonec se „oktavánská“ část shodne, že nejlepší bude navštívit ve městě, které dlouho patřilo Německu a nyní je pod správou Francie, italskou restauraci. Po následné vycházce městem, jejímž účelem je strávení oběda před večeří, která má být zlatým hřebem programu, se scházíme před katedrálou a očekáváme příchod našeho průvodce. Ten s námi míří do tradiční německé restaurace, kde jsme se měli setkat s Janem Zahradilem. Všichni dostali na talíř půl kila zelí, wurst, dva brambory a dva plátky uzeného, přičemž politik nezklamal a přišel asi s dvouhodinovým zpožděním. Pozdravil nás, dal si pivo a jel.

Následující den je poněkud monotónní, neboť se nese v duchu čekání na cokoliv. Máme navštívit Evropský parlament, ale hned ráno nás zdržují stávkující silničáři, kteří blokují dálnici směrem do Štrasburku. Pak čekáme na odbavení v parlamentu, čekáme na oběd a čekáme na zasedání parlamentu, které jsme z důvodu posunutého harmonogramu nakonec stejně prošvihli. No nevadí, snad příště. To už se den ale přehoupl v odpoledne a my míříme na Maginotovu linii, kde od zapálené německé průvodkyně podstupujeme vyčerpávající dvouhodinový výklad, který trvá do šesti do večera.

A tak nastává čas, kdy se loučíme s naším průvodcem, nasedáme do autobusu a svižným tempem po již prázdných dálničích míříme zpět. Všichni jsme po takřka 44 hodinách značně vyčerpáni, a proto autobus utichá velmi rychle. Nakonec jsem i já podlehl únavě a probudila mě až světla

libereckých pouličních lamp. Je půl páté ráno a rozespalí rodiče si rozebírají své děti a odváží je plně zážitků do pohodlných postelí teplých domovů.

- *Jakub Netrh*

Perličky

Hodina biologie

prof. Jansa: „Jak se jmenuje tato součást DNA?“

Student zapálený do filosofie: „Apeiron?“

Hodina biologie

prof. Jansa: „Jak si snížíte tepovou frekvenci?“

Student 1: „Chladem.“

Student 2: „Cože hladem?“

Hodina biologie

prof. Jansa: „Při úplavici vám projde trávícím traktem 10-12 litrů vody denně.“

Student si myslí: Z toho bych se asi po...(měl průjem)

Hodina ekonomie

prof. Quirenzová: „Například Rusko splatilo část svého dluhu ČR vrtulníky.“

Student: „I s posádkou?“

Při pozorování zatmění Slunce: „Tam není nic vidět!“

Prof. Stupka: „Politika ústupků...hm...tohle slovo nemám rád. Z osobních důvodů.“

Prof. Pikousová: „Proč se bavíte?“

Student 1: „Já se ho jen ptal, jestli to chápe.“

Student 2: „A já řekl, že ne.“

Z našich testů – literatura:

Otázka: „Shrňte děj Máchova Máje“:

Odpověď: „Nejdřív Vilém zabije Hynka a Jarmila z toho skočí do jezera. Máchova. Viléma popraví a Hynek pak přijde nakonec. To je vidět v tom Hynku, Viléme, Jarmilo!“

Otázka: „Co myslí Kollár verši „Neb raději k velikému přivíh tomu tam se dubisku, jenž vzdoruje zhoubným až dosaváde časům?“

Odpověď: „Kollár nabádá Slovany, aby relaxovali pod velkými stromy a čerpali z nich energii.“

Veselá práce třídnic:

Otázka: „Jak by se měl chovat sekundán?“

Odpověď: „Neměl by se válet po hromadě spolužáků a křičet, že je králem hroudy!“

Otázka: „Uvedte další světová díla různých autorů, která reagují na 2. světovou válku.“

Odpověď: „Adolf Hitler – Mein Kampf“

Aprílový konečník

Toto je apel na Tebe, můj čtenáři.

Drahý čtenáři,
buď prosím tak laskav.
Drahý čtenáři,
buď prosím tak laskav a vzhledni od novin.
Drahý čtenáři,
zakloň svou hlavu a pohlédni nahoru.

Co vidíš? Pokud sedíš v divadle a krátíš si dobu do začátku představení na prknech, která znamenají svět, vidíš zřejmě barvu na stropě. Ale za tou barvou na stropě je strop a za ním střecha a za tou střechou je obloha. Očekávám, že jsi s touto informací seznámen. A nyní, když sis dostatečně protáhl oblast zakřiví a začala ti lépe proudit nová okysličená krev do mozku, můžeme začít s letošním prvním aprílovým konečníkem. To by bylo na úvod.

A čím se bude tento aprílový konečník zabývat? Oprostěme se od každodenních starostí jako je špatné počasí, vrzající židle, vybitá baterie v mobilu, ruská armáda pár set kilometrů od našich hranic či vidina „negativní motivace“ otcovým opaskem po předání dnešního vysvědčení. Zamysleme se nad dobou, pro kterou byl tento článek napsán.

Jaro.

Slovy klasika „přichází slunce“, teplota se zvyšuje a vzduch je plný pylu, což poznáte podle kýchajících či nedej bože otekých spolužáků. Pokud Vám tedy nehrozí, že se Vaše hlava po kontaktu s pampeliškou změní v opuchlý vzdychající meloun, vyjděte ven. Ano, prostě se jděte projít nebo aspoň podívat z okna ven. Pilňáčci (výraz špti mi byl naším šéfredaktorem zakázán), vykašlete se na chvíli na učení a

flákači (tento výraz mi Fidel překvapivě nezakázal), právě jste získali další důvod, proč se neučit. A proto tedy:

Drahý čtenáři,
buď tak laskav.
Drahý čtenáři,
buď tak laskav a vyjdi ven.
Drahý čtenáři,
zakloň svou hlavu a pohlédni nahoru.

- Arian Ebrahimi

HAM 'N' EGGS

Septima students were given the task to write a story about something precious somebody lost or found. These are some of the stories. Hope you enjoy reading them.

First experience

'Good morning sweetie and happy birthday! I can't believe you are an adult. But just be yourself and act responsibly. I love you.'
'Good morning mum, thank you so much! Of course I will, as always.'

Finally, the day I have been waiting for so long is here. I can buy a beer, get a driving licence, take out a loan, go to the casino or buy a lottery ticket. The first and the last item on the list, I'm certainly planning to do today.

In the afternoon I went with my friends for my first legal beer and also bought a lottery ticket.

'Do you have the ticket? And did you win something?' my frond asked.

'I don't know yet. They're going to announce the winning numbers this evening.'

I was drinking and the time was passing by and I was having so much fun with my friends that I totally forgot my lottery ticket lying on the table in the bar.

Next morning I realised that I had lost my ticket somewhere and I was so upset about it. I checked my phone and there was a message from my friend:

'Dear Clèlia, I have great news for you. Call me.' so I immediatelly called her. She told me that yesterday in the evening she found my ticket and I had won 10, 000 CZK. I was

so happy that she had found it and returned it to me.

- Ester Malenová

Nat Pagle and the Golden Fish

Once upon a time there was a man in the land of Azeroth, called Nat Pagle. He was said to be the best fisherman in the World of Warcraft. Almost every single fisherman, even the ones from Booty Bay, the land of fishermen, bought a book by Nat Pagle called "The Journey of the Golden Fish." "This novel was a bestseller, moreover, it was given the status of the best book of all time. Nowadays most people ask, why it is the best book. It is said that there is a story in which Nat Pagle finds the legendary golden fish which, according to legend, makes wishes come true.

Nat, of course, as a fisherman, knew that this moment might have occurred any time. So he has been carrying his list of wishes ever since he started fishing. When the time finally came and he was holding the fish in his hands, he froze for a while and without any obvious reason reviewed his whole life.

There is a quote that he said and wrote on the last page of his book.

"It was my biggest dream to catch the golden fish, but here I am, holding it in my hands, unable to make any sound." This quote became well known all over the world and spread even to Outland and Pandaria.

From my point of view, the reason everybody remembers it, lies in its significance. When we find the thing we wanted the most, we usually realise that we do not need it anymore. I mean, when Nat Pagle found the golden fish, the thing he wanted the most, he realised that there were much more important things in life to wish for. That was the reason why he decided to let the fish go and wished her the best luck.

- Jiří Valtr

The best pizza

Sam works as a pizza delivery man in the most famous pizza restaurant in the city. One rainy evening, the chef asked Sam to deliver a pizza for 'a friend', and pointed out that Sam should be very cautious when driving. 'Why is that? Is something wrong with the pizza?' asked Sam. 'No, it is just a little...fragile.' The chef sounded very distracted, but Sam would not dare question Marco, the best chef in the city, any further.

It was Sam's last order this night, so he drove slowly and carefully, frequently looking back in the trunk of the car, where there were only two boxes left – one for himself and the 'fragile' pizza in the other box. When Sam arrived to his destination, everything went as usual – the customer acted a little strangely, but he gave Sam a nice tip.

After having sat down in his armchair at home, Sam finally opened his pizza box. He almost suffocated when he saw there were lots of banknotes, at least 10 million dollars in cash. 'Damn, I think I must have swapped the pizzas – this one looks very fragile.' Sam decided he had better disappear swiftly, otherwise someone else

might want to make him disappear. He left for an extended holiday the very same night.

The following morning, Sam is lying in a soft bed in a luxurious hotel, when suddenly the phone rings. Marco! 'You...I had made a special Margharita for my friend, it was my masterpiece! Where did you put it?!?' 'I am sorry. I suppose I must have switched the pizzas. However, are you positive it was a Margharita? Seemed more like a Hawaii to me.'

- Filip Milichovský

The school shop survey

As an extra piece of work in the English lessons I created a questionnaire to find out some information about the school shop. The survey was carried out in all the classes except prima and tercie. There were nine questions asking about various facts. I got answers from 41 students.

76 percent of students visit the canteen. They usually buy Snickers, hotdogs, drinks, water, Scittles, Zlaté polomáčené. The frequency of visits is mostly once a week, three days a week. On the other hand, some students go there just once in three months. Almost 91 percent of students consider the prices very high, the others think, that the prices are acceptable. The shop assistant is mostly kind to the students. I also asked if the students have any special stories from the canteen- 87 percent didn't have any, but the rest did- no money back, the lost class register found there and once or twice insect appeared in the food. Students

prefer the baked food rather than the food in the packages. The average amount of money spent per one visit is 28 crowns. The last question asked whether the canteen has somehow changed during the years students have studied at our school- 57 percent said yes, for example the baked food wasn't sold at all at the beginings, the prices have grown and of course, the shop assistant is different now.

- Anna Táborská

